

Aaverannan viimeinen mysteeri

MERMEDUUSA

THOMAS
TAYLOR

WSOY

Aaveranta-sarja

Malamanteri

Gargantis

Kammovarjo

Festergrimm

Mermeduusa

MERMEDUUSA

THOMAS TAYLOR

KIRJAILIJAN KUVITTAMA

Suomentanut Jaana Kapari-Jatta

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
Mermedusa

Copyright © 2023 Thomas Taylor

Published by arrangement with Walker Books Limited,
London SE11 5HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced,
transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system
in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical,
including photocopying, taping and recording,
without prior written permission from the publisher.

Suomenkielinen laitos © Jaana Kapari-Jatta ja WSOY 2024
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-49098-3

Painettu EU:ssa

*Oliverille, Patrickille, Maxille, Benjylle, Oscarille,
Leolle, Evalle, Kaisalle, Arthurille, Rémylle, Georgianalle,
Bobbylle, Stellalle, Mathille ja Rowanille. (Huh!)*

T.T.

A AVEEN RANTA

Aallommurtaja

KARTTA

AAVERANTA

M E R I S A V U

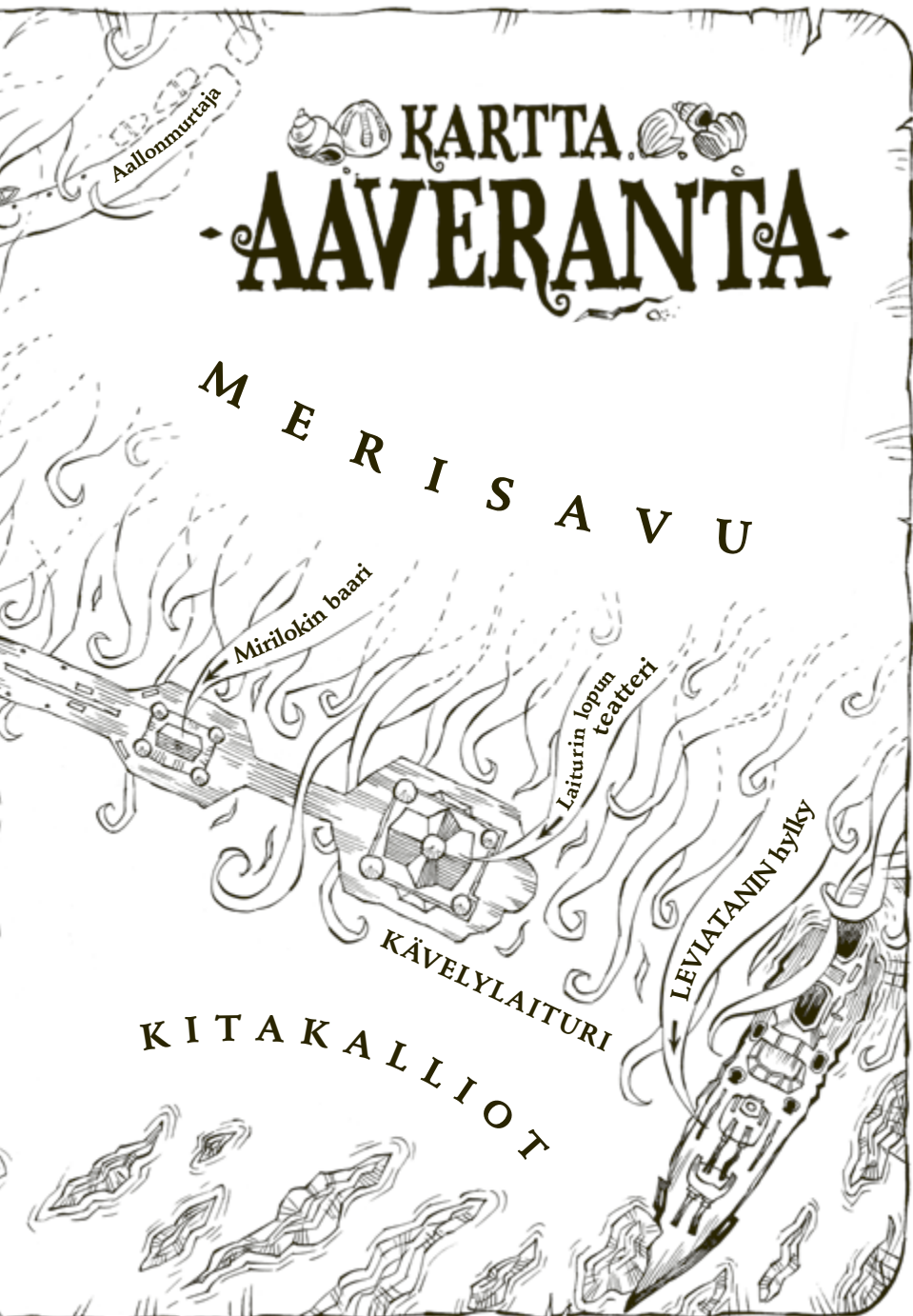
Mirilokin baari

Laiturin lopun
teatteri

LEVIATANIN hylky

KÄVELYLAITURI

KITAKALLIOT

SISÄLLYS

Talvipäivän seisaus	11
Anomaaliset fenomeenit	19
Jonkin hahmo	30
Pörrö-Mikin pudotus	40
Outologia	47
Krakenin kulta	54
Aavehumina	60
Myrkylliset piikkihampaat	66
Kuunvalosilmät	77
Skooppeja ja härveleitä	88
Meri puhuu	97
Krakenien perintöoikeus	106
Tyhjä ämpäri	113
Taikuus ei ole kiellettyä	121
Ankkuripäivä	129
Merenapinan koura	140
Vihonviimeinen viipale	147
Mikä on Nilviäisestä parasta	156
Godfriikki	164
Kultainen nautilus	175
Voittaja vie kaiken	183

Kylmä, pimeä pohja	193
Kipinä ja Kekäle	202
Kitakalliot	211
Lentävä lautanen	217
Synkkyuden loisto	225
Jautsis!	233
Skylla ja Kharybdis	242
Kuilu	252
Kristalliluola	263
Fargazinkaari	271
Luuranta	277
Ulvaisu ja kisumisu	285
Unohdettujen unien luola	295
Luminesenssi	303
Haaksirikkopoika	310
Mermeduusa	318
Unen loppu	329
Jälleennäkeminen	335
Kumoamisia	343
Huuhtoutuneet	351
Näkemiin ja hyvästi	360

TALVIPÄIVÄN SEISAUS

AIKA.

Asioita vain toisensa perään, eikö niin?

Yhtenä hetkenä sitä intoilee tulevasta, seuraavana tuntuu kuin uudet alut eivät olisi muuta kuin ensi askelia loppua kohti.

»Herbie.»

Tikitys minua hermostuttaa – loputon tikitys, kun kello laskee tekemättömiä asioita...

»Herbie?»

... ja muistuttaa, että aina on myöhässä, silloinkin kun *tekee*.

»Herbie! *Herää!*»

Ystäväni Orvokki Parman ääni läpsäisee minut takaisin nykyhetkeen. On ilta, ja me olemme löytötavarakellarissa puu-uunin kotoisassa hehkussa ympärillämme sadan vuoden unohdetut esineet, hukatut kapistukset ja

valikoima ties mitä hilipimpuloita. Jäätynyt lumi raappii kellarin ikkunaa, kun joulukuun lopun ankea ilma puhkuu pitkin Aaverannan kaupunkia. Orvokki istuu nojatuolissa leukaansa myöten peittojen ja Erwin-kissan kehreästen alla, kun taas minä, Herbert Sitrus – Hotelli Vanhan Nautiluksen löytötavaratoimiston hoitaja – huojun alimmalla portaalla ja tuijotan jotakin kädessäni.

Koska taas on käynyt niin.

»Anteeksi!» henkäisen. »Tunsitko... tunsitko sinä sen?»

»Minkä?» Orvokki tarkkailee minua ihmeissään. »Kellosi kilahti, menit ylös katsomaan ja nyt olet tullut takaisin alas ja pitelet seinästä kiinni ja näytät vihreältä. Mitä minun piti tuntea?»

Ravistan pääni selväksi. Orvokki ei ilmeisestikään tuntenut aavemaisia värityksiä, ei pään huippausta ja sormien kihelmöintiä niin kuin itse olen viime aikoina tuntenut – outoa tokkuraisuutta, jossa aivot menevät kummiksi ja ajatukset veteliksi. Toisaalta levottomuus milloin mistäkin syystä on vähän niin kuin erikoisuuteni, etenkin kun seuraavaa seikkailua on odotettu jo pitkään.

»Ei mitään.» Suoristan lakkiani. »Unohda koko juttu.»

»Miten niin ei mitään?» Orvokki kysyy, kun menen hänen luokseen nojatuolin viereen. »Jotain luovutettiin juuri löytötavaratoimistoosi, Herbie, ja sinä menit ihan kummalliseksi. Ja minun tekee mieli tietää, *mitä* luovutettiin.»

Sitten en ennäätä pysäyttää häntä, kun hän jo ampai-see pystyyn ja nappaa esineen kädestäni.

Mikä siis on se asia, joka sai tiskini kellon kilahtamaan ja ajatukseni tikittämään kadonneen ajan miettimiseen? No, katso itse.

Rannekello.

Kolhuinen, rikkinäinen rannekello, joka on mitä ilmeisimmin kadotettu vuosia sitten.

»Ooh», Orvokki sanoo käännellessään kelloa kädes- sään. »Vedettävä vieläpä.» Ja hän vääntää kovakouraisesti pientä vetonuppia etusormensa ja peukalonsa välissä ja hautaa sitten kellon kesyttömiin hiuksiinsa suunnilleen niille main, jossa hänen korvansa kaiketi sijaitsee.

»Ei», hän ilmoittaa pettyneenä. »Ei tikitä.»

Hän nostaa kelloa näyttääkseen minulle sen pirstou- tunutta taulua.

»Vainaa!» hän ilmoittaa dramaattisesti. »Pysähtynyt ikuisiksi ajoiksi jonkin kauhean rikoksen tapahtuma- aikaan...»

»Anna se tänne!» Minä sieppaan kellon takaisin. »En ole ehtinyt vielä tarkastaa sitä, siinä kaikki. Siivooja löysi sen hotellin ravintolasta patterin takaa. Ollut siellä luulta- vasti vuosikausia. Kaipaa pientä huolenpitoa, ei muuta.»

»Kauhean rikoksen», Orvokki jatkaa kuin minä en olisi sanonut mitään, »joka tapahtui keskiyöllä!»

»Miten niin keskiyöllä?»

Katson taas halkeillutta kellotaulua. Kellon viisarit osoittavat suoraan ylös kahteentoista kuin viimeisenä yrityksenään antautua.

»Voi olla keskipäiväkin», sanon. »Miksi sinun on aina keksittävä huolestuttavin vaihtoehto?»

Orvokki virnistää ja rapsuttaa Erwiniä korvan takaa.

»Kummin vain, Herbie, mutta kukaan ei enää kaipaa tuota kelloa. Se näyttää siltä että sen päälle on tallattu. Paras nakata vain menemään.»

»Nakata menemään!» minä sylkäisen pystymättä tuskin uskomaan korviani. »Tarkoitatko siis, että *heittäisin sen pois?*»

»Tietysti», Orvokki vastaa. »Se on hyödytön. Älä vain sano, että aiot pitää sen.»

Kohotan kelloa ylös ja kääntelen sitä valossa. Paitsi että lasi on pirstoina ja vuosikymmenten pölyn peitossa, nahkahihnakin on paistunut patterin lämmössä kovaksi ja teräksisessä kotelossa risteilee naarmuja. Myönnän, etteivät mahdollisuudet kellon korjaamiseen ole hääppöiset. Mutta sitten vilkaisen pientä hyllyä, jonka alle ripustan löytötavaratoimistonhoitajan lakkini. Siellä kimmeltelee luotettavan koneistoerakkorapuni Kerakon helmiäisenhohtoinen kuori takkatulen lämmössä täynnä mekaanisia ihmeitä.

»Uskomatonta, Orvokki», sanon, »että olet ollut täällä kokonaisen vuoden etkä siltikään tajua miten löytötavara-

toimisto toimii. Minun *työni* on huolehtia tästä kellosta, olipa se miten kolhuilla tai hajalla tahansa. Ja toimittaa se myös takaisin oikealle omistajalleen, jos suinkin pystyn.»

Sen sanottuani tartun vetonuppiin omalla peukalolani ja etusormellani ja väännän tasaisesti kuin ammatilainen ikään. Sitten nostan kellon korvalleni.

Mutta jos olin toivonut jotenkin todistavani sanani Orvokille, petyn.

Kello pysyy hiljaisena.

Ja vainaana.

»Roskikseen vain, Herbie», Orvokki inttää ja lisää sitten: »Enkä minä sitä paitsi ole ollut kokonaista vuotta täällä. En vielä. Tulin talvipäivän seisauksen yönä, etkö muista? Siihen on vielä kaksi päivää.»

Enkö muista?

Miten voisun unohtaa?

Ja millainen tämä ei-ihan-vuosi onkaan ollut!

Muistoja seikkailuistamme ryöppyä pyytämättä mieleeni: kuolemaa hipova kokemuksemme legendaarisen malamanterin takia; hirmuinen hässäkkä myrskykala Gargantiksen vuoksi; kauhu, kun olimme tekemisissä Kammovarjona tunnetun hahmon kanssa; ja sitten – vasta jokunen viikko sitten – kaikki kammottavuudet Festergrimmin Aavemaisessa Vahakabinetissa.

Elämässäni on tuskin ollut yhtäkään tylsää hetkeä sen jälkeen kun Orvokki ilmestyi siihen.

Mutta en tietenkään sano mitään tällaista. Olen ehkä nykyään uusi, rohkeampi Herbie, mutta en silti halua avata keskustelua seikkailuista, en, kun vuoden pisin yö on näin lähellä ja joulukin heti nurkan takana. Sen sijaan tartun pienimpään korjauspöydältäni löytyvään ruuvimeisseliin ja napsautan rikkinäisen rannekellon takakannen irti.

Toisin kuin kellon hajonnut ulkokuori, sisäpuolen koneisto kiiltää koskemattomana. Pidän kelloa lampun valossa ja tuijotan sen messinkisiä hammasrattaita tietämättä edes, mistä aloittaa.

»Mutta», kuuluu taas Orvokin ääni, »niin jännittävää kuin täällä onkin koko ajan ollut, mikä tämän kaiken tarkoitus on?»

Kohotan katseeni ja näen, että on Orvokin vuoro tuijotella tyhjyyteen innostuksensa yhtäkkiä menettäneenä ja silmät hiusten seassa kiiluvina.

»Prp?» Erwin sanoo.

»Vuosi!» Orvokki huudahtaa. »Vuosi sitten tulin tänne etsimään vanhempiani, Herbie, ja löysin heidän sijaansa... sinut! Ja Aaverannan, kokonaisen uuden elämän täynnä seikkailuja ja taikaa. Mutta silti, niin ihanaa kuin täällä onkin ollut, ratkaisu vanhempieni katoamisen arvoitukseen ei ole ollenkaan lähempänä kuin silloin ensimmäisenä yönä. Ehkä siis koko tämä ihmeellinen vuosi onkin lopulta ollut turha eikä yhtään mitään.»

»Miten niin ei mitään?» minä kysyn aivan niin kuin Orvokki hetkeä aikaisemmin. »Tai siis, sinä tulit etsimään vanhempiasi ja – löysitkin heidän sijaansa itsesi. Niin kuin jonkin kirjan hahmo tai joku.»

»Aika kornia, Herbie.»

»No jaa –» käännyn takaisin kelloon päin, »totta se silti on.»

Ja silloin näen sen: pikkuruisen, sädehtivän hiekanjyvän, joka on kiilautunut kahden hammasrattaan väliin. Otan ruuvimeisselin ja – niin hellävaroen kuin suinkin pystyn – työnnän hiekanjyvän pois kellon koneistosta.

Siinä samassa saan palkkioni, sillä kuulen tikityksen ja näen pikkuruisten hammasrattaiden liikkuvan taas ties miten pitkän ajan jälkeen.

»No niin.» Suljen kellon ja ojennan sen Orvokille. »Olisitko kiltti ja laittaisit tämän oikeaan aikaan, niin minä kirjoitan löytötavaralapun ja – Hei!»

Huudahdan lopussa, koska Orvokki hyppää yhtäkkiä pystyyn niin että Erwin lentää huoneen poikki.

»Herbie!» Orvokki huudahtaa. »Katso kelloa! Oletko unohtanut mitä teemme tänä iltana? Me myöhästymme!»

Siinä samassa hän on asettanut kellon oikeaan aikaan, kiinnittänyt sen ranteeseensa ja alkanut vetää takkia päälleen.

Minä puistelehdin.

En voi sille mitään!

Itse en ole unohtanut, mitä teemme tänä iltana, mutta olin toivonut, että Orvokki olisi.

»Älä näytä tuollaiselta.» Orvokki virnistää kietoesaan huivia kaulaansa. »Me lupasimme. Ja säästä päätellen yö on täydellinen tarkoitukseensa.»

»Se minua huolestuttaakin!»

Kurkotan ottamaan takkini ja yritän olla katsomatta pimeyteen ikkunan takana. On vain kaksi päivää yöhön, jolloin kauhea malamanteriksi kutsuttu olento ilmaantuu legendan mukaan luolastaan saalistamaan Aaverannan rannalle. On hulluutta mennä lähellekään merta tällaisena yönä, ja Orvokilla ja minulla – kaiken edellisenä talvipäivän seisauksena tapahtuneen jälkeen – on useimpia muita enemmän syitä pysyä poissa. Ja siinä me silti valmistaudumme juuri siihen mihin ei pitäisi.

»*Vauhtia nyt, Herbie*», Orvokki sanoo avatessaan kellarin ikkunan niin että kotoisa kotini tulvahtaa täyteen rankkaa, lumista ilmaa. »Emme saa myöhästyä.» Sitten hän lisää silmää iskien: »Meidän täytyy pyydystää hirviö.»

AAVERANNAN SYVIN SALAISUUS ODOTTAÄ LÖYTÄJÄÄNSÄ

Keskitalven hämälissä, kun kylmä tuuli ulvoo kaduilla, Aaverantaan saapuu erikoinen joukko. He aikovat tutkia malamantaria ja kaupungin muita legendoja ja tehdä kaupungista kuuluisan. Samalla Aaverannassa on jokin on pahasti vialla. Herbert Sitrusta vaivaavat kummalliset näyt ja päätä vihlova aavehumina, joka kiirii läpi kaupungin. Herbie ja hänen paras ystävänä Orvokki joutuvat vielä kerran keräämään kaiken rohkeutensa ja suuntaamaan myrskyisälle merelle. Syvällä maan pinnan alla heitä odottaa jokin – kenties Aaverannan syvin salaisuus.

Aaverannan merenrantakaupunki on täynnä salaisuuksia, legendoja ja kiehtovan tunnelmallista merisavua. *Mermeduusa* on kaikenikäisille lukijoille suunnatun sarjan viides ja viimeinen osa. Sen on suomentanut sanataituri **Jaana Kapari-Jatta.**

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-49098-3

KANNEN KUVAT: GEORGE ERMOS
JA THOMAS TAYLOR